

AK-47

El sol travessa els vidres enfosquits del despatx de la planta dotze. Des de la finestra, s'albira el Camp Nou, les facultats i els Jardins de Pedralbes.

-Avui al golf? –li demana l'Oriol.

-Un altre cop? Si encara no he tret el fang als pals. Quina pluja, ahir!

-Tens alguna cosa a fer millor que el golf?

-Collons! Estar amb la família! –mentre xerra, acarona la nova versió de l'AK-47, que fa olor d'estrena i que sent tan seva -. Que petites que ens les demanen! Són l'hòstia! –li guspiregen els ulls.

-Avui, el que més val és el més petit, Josep. –diu l'Oriol; i ulla la Diagonal mentre s'arregla la clenxa.

-Ens ha quedat rodona.

-L'important és que rutlli. La puta precisió em treu de polleguera.

-Ja les han provades?

-Això diuen. I au! Ara a enviar-les a l'Àfrica!

*

La Sara li salta al damunt. El sofà se li desinfla sota l'esquena; van fer bé de comprar el més car; la comoditat s'ho val. El Josep es concentra en la blavor dels ulls de la seva filla, que encasta el seu nas, petit i rodó, amb el nas d'ell, llargarut i amb la pell extremament gastada de tant de sol.

-La setmana que ve faig nou anys. –diu la nena. Somriu i abraça amb èmfasi el seu pare. Després li explica que vol una nina que du una web cam incrustada a la panxa, perquè així, tot allò que veurà la nina, ella ho podrà mirar després a la tele. A continuació, li deixa anar, de cop i volta i sense venir a tomb, que avui han vingut uns homes a l'escola a fer-los una xerrada sobre els nens que van a la guerra i la gent dolenta que fabrica armes.

-La gent dolenta que fabrica armes? –el Josep fa una ganyota i s'incorpora. S'asseu vertical i passa el braç per l'espatlla de la nena -. Però a veure... la gent que fabrica armes no és pas dolenta.

-Ja ho sé. Tu les fabriques i no ets dolent. Ja els ho he dit.

-Els ho has dit? I què tan respost?

-S'han quedat callats.

-Escolta filla -diu. Després força un estossecc; guanya temps per a rumiar millor la resposta -, els dolents són els que fan servir les armes, no pas els qui les fabriquem -torna a estossegar -. Els qui les fabriquem som persones molt intel·ligents i treballadores que no tenim la culpa del que després fan els dolents -afegeix -. Oi que ho entens?

La Sara fa que sí amb el cap, obre molt els ulls i dibuixa una expressió a mig camí entre la tristor i l'interès. El Pau s'acosta cridant com un mico.

-Hola bitxo! Com ha anat la universitat? –diu el Josep mentre li fa un petó al front i passa la mà pels seus blens daurats -. A veure si convenço la teva mare i et tallem d'una vegada aquests cabells, que sembles una nena.

-Un angelet! –crida la Neus des de la cuina -. Sembla un angelet. Que és el que és.

-Doncs a mi em fa l'efecte que tinc una altra filla.

-No va a la universitat, papa –li fa veure la Sara.

-No hi va, encara?

-No. I ja ho saps. Només té tres anys.

-Però algun dia hi anirà. Oi xicot?

Obre la porta del balcó. Contempla la corrua de vehicles que avancen com formigues cap al cor de Barcelona. Encén un llumí. “Els podrien ensenyar a dividir i deixar-se d'adoctrinaments” pensa mentre es fuma un caliquenyó, que ben aviat li prohibiran igual com de mica en mica li ho van prohibint tot. Cony de llei seca, que va empentant i empentant la vida de sempre vers la clandestinitat. Aviat ja no podrà ni respirar sense demanar permís. ¿I per què nassos s'han de posar amb la indústria de l'armament? ¿Que és que no els agrada viure protegits dins d'un estat que els proporciona pensions, llibertats, benestar, progrés...? ¿Que es fiquin amb la pornografia, collons... o amb les píndoles abortives, o amb els bingos, o amb la contaminació! Però amb les armes? ¿Que és que potser pretenen que els policies vagin amb bastons de vímet? ¿Fer sentir la nena com la filla d'un criminal!

*

“Les vacances a l'Àfrica s'acaben, però han pagat la pena; els viatges són els llibres que la Terra ens regala, i quedar-se a casa fóra com negar-se a girar-ne les pàgines; i pels nens ha estat mitja vida: veure els animals tan a prop; la sabana, els baobabs, el ritme alentit de la vida, el color del cel al ranvespre. ¡I el lodge! Tot el luxe agombolat dins d'una estètica d'aventura exòtica: els sostres de palla damunt l'estructura abillada amb marbre cipolenc, amb aire condicionat i jacuzzi. I la qualitat

del bufet; una petita i brillant bombolla europea enmig de tanta misèria! Els pobres nadius, vinga a pescar i pescar, per a després quedar-se només amb els caps de les perques; els caps i les espines per a fer un brou. Això ha de canviar, sens dubte; si vinguessin més turistes com nosaltres, podrien sortir de la misèria; però és clar, unes vacances així valen un ull de la cara; no són a l'abast de tothom.”

El Josep s'embadaleix amb aquests pensaments mentre xarrupa una llimonada glaçada i contempla l'estany artificial del pati interior del lodge, amb peixos de totes les espècies autòctones; mou els ulls des dels peixos fins als pits d'una turista holandesa que no deixa de fer fotos i que porta un vestit de flors íntimament arrapat al cos; un vestit i prou; li sembla al Josep. I és en aquest moment que sent la veu angoixada de la Neus, amb aquell punt de tensió que l'enerva quan està preocupada de valent.

-Josep, no trobo el Pau! –du de la mà la Sara, que fa cara d'espant i que no deixa de mirar a tort i a dret.

-Que no era amb tu? –demana a la nena, que fa que no amb el cap i que es posa a plorar.

Recorren l'hotel. Els passadissos. Les sales de joc. La piscina. Els vestuaris. Els menjadors. Res.

Posen en alerta la direcció del complex; passen a ser desenes les persones que regiren fins les estances més privades. Formen equips que escorcollen les rodalies: la sabana, la selva, els rius, els aiguamolls... Dos dies després, la policia organitza batudes. Passada una setmana, ve fins i tot l'exèrcit, la televisió, els diaris... Els truca el President de la Generalitat per donar-los ànims.

El Josep i la Neus estan desfets; viuen un infern del qual no poden fugir. La Sara és atesa per un psicòleg de l'ambaixada. Ningú no s'explica què ha passat amb el nen. Per sortir de les instal·lacions, cal passar per una porta de seguretat que roman closa per evitar els intrusos o les imprudències dels turistes més agosarats. De vegades ha passat que algun ingenu, amb aspiracions d'Indiana Jones, ha acabat devorat per alguna fera o assassinat pels rebels. Perquè de fet, aquest són el riscos més greus; cas poc probable que la criatura hagi sortit accidentalment pel seu propi peu de les instal·lacions. És per això que transcorreguts un parell de mesos, en no trobar el seu cos, ni la més mínima pista, s'abandona temporalment la recerca en considerar que l'explicació més plausible és la del segrest.

-Segrest? Però qui? Per què? –fa en Josep, pàl·lid, prim, i amb el solc de sota els ulls enfonsat pel sofriment i per la manca d'hores de son. Se sent la imaginació esgotada de tan rumiar.

-Traficants de nens, d'òrgans... vagi a saber!

-Maleïts siguin!

Pugen a l'avió que els retorna a Barcelona i un tros de cor se'ls queda a l'Àfrica. Els sembla que no poden marxar, que s'hi deixen l'ànima, que estan traint qui més s'estimen. La Sara, abraçada a la seva mare, no deixa de gemegar.

-Si sabés que està bé... –mormoleja el Josep des de l'escala, mirant l'horitzó enrogit de l'albada i l'extensió de verd que sembla no acabar-se mai -. ¿Si sabés què és el que està sentint el meu nen en aquest instant! Pau, on collons ets? –i trenca a plorar.

*

La Sara, amb catorze anys, pren el sol bocaterrosa a la platja de Sotavento de Fuerteventura; les primeres vacances en què han gosat viatjar des que va passar tot ja fa cinc anys. El Josep fotografia els esquiroles que s'amaguen a les clivelles d'un penya-segat i observa com la marea estén una flassada de vidre damunt les sanefes onejants de la sorra.

El vent s'atura.

-Toquem fusta! –exclama la Neus -. Us adoneu que no ha parat de bufar en quinze dies?

-Jo ja m'hi he acostumat –diu la Sara. Després escruta l'oceà i apunta l'est amb el dit -. Àfrica és per allà, oi?

-Sí –afirma el Josep. I descobreix una ombra de mort a l'expressió de la seva filla -. No hi pensis –afegeix.

-No ha passat ni un dia que no l'hagi recordat. I s'eixuga una llàgrima.

-Hem de viure –diu el Josep, i acota el cap -. Després es treu el banyador i corre fins a l'aigua.

-Si apareix el teu cap de departament per aquí, et posaràs de tots colors –li crida la Neus.

La platja, però, és tan solitària que els éssers humans més propers apareixen com puntets a la llunyania. Sona el mòbil del Josep. L'agafa la Neus, sorpresa que en aquests paratges hi hagi cobertura. La Sara li escolta un "sí" nerviós que repeteix i que cada vegada es fa més gemegós fins que s'arriba a trencar i acaba seguit d'un "Oh Déu meu!" i d'un plor deslligat. Després, la Neus s'aixeca, alça els braços i comença a cridar.

-Josep, vine, que diu que l'han trobat! L'han trobat viu, i estan segurs que és ell!

El vent torna a bufar i el Josep no entén la seva dona; o potser l'entén però li fa por que el que li sembla que sent sigui una altra cosa. I resta dret, dins l'aigua, contemplant els estols de peixos que sallen com fletxes al seu voltant. La Neus corre cap a ell, amb el mòbil a la mà, plorant i maldant perquè l'aparell no se li mulli.

-L'han trobat, Josep. Han trobat en Pau.

*

Podria dir que són els seus ulls guexos, però no ho són; o potser la manera de mirar, com si les ninetes no tinguessin llum, com si amaguessin un pensament profund i horrible que no es mostra, però que li fa fimbrar l'expressió vers una buidor aterridora. Podria ser aquest somriure que només té façana, com els decorats d'aquelles pel·lícules de mala qualitat on tot és fals; un decorat d'eufòria de cartró pedra que oculta un desert estopós, sense un bri d'aigua, amb temperatures tòrrides durant el dia i gelor mossegadora a les nits més fosques. Podrien ser els seus mots, altius, cridaners, aparentment orgullosos; que disfressen la profunda sensació d'humiliació, de vergonya, de mort... Qui va matar l'infant sense matar-lo? Qui va enverinar la seva ment? ¿Qui va gravar pensaments d'infern en una ment que necessitava ninots de peluix i abraçades de mare?

-No li preguntis res referent a tots aquests anys –diu el metge al Josep, que no deixa de mirar el Pau, assegut en un baiard del centre d'assistència sanitària –té un tret a cada peu –afegeix -; ferides tancades, que en un principi no li han de portar cap mena problema de cara a portar una vida normal; pot practicar qualsevol esport i...

-Un tret a cada peu! –exclama el Josep, tallant-lo -. Però per què? Qui ho ha fet? No entenc res!

-El seu fill ha estat en una guerra; consideri's afortunat d'haver-lo recuperat amb vida.

-I per què parla així? Em mira i és com si no em conegués. M'ha preguntat si a Barcelona podria tenir metralladora.

-Doni-li temps. No se sorprengui de res. Pensi que té vuit anys i que n'ha passat cinc fent de soldat. Ha viscut experiències molt traumàtiques i...

-Prou! No vull sentir més.

*

Surten de la terminal de vols internacionals de l'aeroport del Prat i pugen al cotxe. La Neus condueix. La Sara abraça el nen amb força, que resta amb una expressió indiferent, freda, gairebé pansida. El Josep li observa la morenor de la pell, que li contrasta amb la grogor dels cabells. El nen empenca la seva germana per alliberar-se'n, pronuncia un reneq en un llenguatge que els seus familiars no entenen, i li escup a la cara. La noia estrefà un crit instintiu i s'eixuga el rostre.

-Donem-li temps –suplica la Neus, amb un fil de veu, repetint els mots del metge.

En Pau descobreix uns prospectes de la feina del Josep als prestatges laterals de l'audi i etziba un crit de goig.

-L'aka! –cria eufòric.

-Què diu? –demana la Sara.

-L'aka ! –insisteix, i posa l'índex damunt el nou model de metralladora automàtica AK-47, disseny d'en Josep, el qual detura el cotxe a la cuneta de l'autovia, respirant fons, i es posa a plorar com no ho fa des que tenia cinc anys.

El Pau se'l mira fixament i se'n va amb la imaginació cap a un poblat perdut enmig de la selva on una vegada ell va plorar si fa no fa amb el mateix bram.

*

-Mireu com salta! Mireu el nou insecte com s'espanta! -crida un jove, vestit de camuflatge, disparant amb un revòlver ran les cames del nen, que xiscla com un garrí quan sap que el van a sacrificar. El jove fa pudor de boc i d'excrements i somriu amb una dolçor estranya; com una mena d'eufòria buida i excessivament rígida. Té els ulls balmats, orfes de brillantor, i acompanya els mots amb riallades forçades i brutes. Tot això passa enmig d'un carrer terrós, en un llogarret de cabanes de palla empastifada de fang carabassat. Arreu, criatures vestides de soldat, una estranya histèria freda, ferides de sang, i el rerefons inquietant dels crits d'algú que en algun racó amagat pateix dolors de mort.

-Bé... ja en tenim prou! –exclama el jove del revòlver en un llenguatge que el Pau no arriba a entendre. El soldat s'acosta al Pau, li apunta un peu, i li engega un tret que li desferma un broll de sang i un bram embogit. Els joves que s'ho miren esclaten a riure i comencen a aplaudir.

-L'altre! –vociferen. I el soldat del revòlver els fa cas i li forada l'altre peu. I el nen perd els sentits.

I ara mateix, a dins l'audi, el Pau esclata, sense més ni més, en un bram idèntic al del seu pare, que, agafat al volant, no reacciona.

-Papa...-gemega el Pau, que comença a recordar imatges d'un temps en què no calia matar ningú, ni violar nenes, ni jugar a pilota amb el cap tallat dels enemics -. Papa...

El Josep es gira, s'aboca vers el seient del darrere i abraça el seu fill amb força. Al costat d'ells, a l'autovia, els vehicles corren a frec, sallant com fletxes. Més enllà, les palmeres d'un antic càmping naturista abandonat i la sorra de la platja.

-Avui no vaig a treballar -diu el Josep.

Passen el dia a la sorra de la platja, prop de les onades, xerrant de tot i de res.

Al vespre, després de la posta, se'n tornen a casa.

* * *